

III P 1813/2017

HCp 1196/2019

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu, ki so ga sestavljali višja sodnica Polona Marjetič Zemljič kot predsednica, višji sodnik mag. Matej Čujovič kot poročevalec in višja sodnica Katarina Marolt Kuret kot članica,

v pravdni zadevi tožeče stranke: **VIKTOR KNAVS**, [REDACTED]
[REDACTED] ki ga zastopa Odvetniška družba Pirc Musar & Partnerji, o. p., d. o. o., iz Ljubljane, proti toženi stranki **REPORT, d. o. o.**, Parmova ulica 41, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Matoz, o. p., d. o. o., iz Kopra,

zaradi objave sodbe (vrednost spornega predmeta 1.000 EUR), javnega opravičila (vrednost spornega predmeta 1.000 EUR) ter plačila odškodnine (vrednost spornega predmeta 120.000 EUR),

odločalo o pritožbi tožene stranke proti zamudni sodbi Okrožnega sodišča v Ljubljani P 1813/2017-III-33 s 5. februarja 2019,

in na seji senata 13. novembra 2019

SKLENILO:

- I. Pritožbi se delno ugotovi in se izpodbijana sodba v I. točki izreka delno tako spremeni, da se prisojena denarna odškodnina, ki jo je tožena stranka dolžna plačati tožniku, zniža na 5.000 EUR s pripadajočimi obrestmi, v preostalem (tj. glede 3.000 EUR) pa se tožbeni zahtevek zavrne.
- II. V preostalem se pritožba zavrne in se sodba sodišča prve stopnje v nespremenjenem, a izpodbijanem delu potrdi.
- III. Vsaka stranka krije svoje stroške pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje toženi stranki naložilo, da tožniku plača 8.300 EUR z zamudnimi obrestmi od 28. 8. 2017 dalje, na lastne stroške v roku 15 dni na spletni strani www.pozarreport.si zagotovi objavo uvoda in izreka te sodbe ter hkrati tam še posebej objavi javno opravičilo za neresnične in žaljive zapise v zvezi s poročanjem. V preostalem je tožnikov tožbeni zahtevek zavrnilo in toženi stranki naložilo, da tožniku povrne pravdne stroške.
2. Tožena stranka v pravočasni pritožbi proti ugodilnemu delu svoje navedbe razdeli v tri sklope. V prvem navaja, da ji tožba ni bila pravilno vročena v odgovor, za kar ponavlja razloge, ki jih je uveljavljala v postopku na podlagi predloga za vrnitev v prejšnje stanje. Vztraja, da bi morala pošta upoštevati preusmeritev ter v zvezi s tem uveljavlja kršitev ustavne in konvencijske pravice do izjave. V drugem sklopu pritožbenih navedb sodišču prve stopnje očita, da je izdalo zamudno sodbo kljub odsotnosti pogojev, ki so zanjo potrebni. Trdi, da so tožbi priloženi dokazi v nasprotju s tožbenimi trditvami, in sicer, da si je novinar sporne podatke o tožniku izmislil (iz spornega članka izhaja, da je novinar podatke dobil iz uradnih evidenc ter se sklicuje tudi na izjave oseb, od katerih je pridobil informacije); da novinar ni bil dovolj skrben pri preverjanju resničnosti podatkov (novinar je podatke skušal preveriti, a mu je Arhiv zavrnil dostop, pri čemer se skrbnost presoja glede na možnosti ugotavljanja resničnosti sporočila – novinar se je skliceval na zanesljive vire, ki so tudi preverljivi); da evidenca, na katero se je skliceval novinar, ni verodostojna (sklicuje se na VSL I Cp 2590/2017); da je Arhiv potrdil, da tožnik ni bil nikoli obsojen (Arhiv je sporočil, da lahko pomen nekaterih podatkov pojasnjuje le z večjo

ali manjšo verjetnostjo in ne z gotovostjo). Tu dodaja še, da je zmotno materialnopravno stališče sodišča, da tožnik ni bil nikoli v kazenskem postopku, saj iz odgovora Okrožnega sodišča v Novem mestu izhaja, da je bila uvedena preiskava. V tretjem sklopu pritožbe pa tožena stranka kot bistveno navaja, da mora sodišče v primeru, kot je obravnavani, tudi pri izbiri sankcije najti ravnovesje med pravico osebnega dostojanstva ter njegove zasebnosti in osebnostnih pravic ter svobodo izražanja misli, govora in javnega nastopa, da ne pride do t. i. zastraševalnega učinka. Prisojena odškodnina 8.300 EUR ter objava sodbe in opravičila pomeni prav to ter predstavlja prekomeren poseg v pravico tožene stranke do svobode izražanja. Višina odškodnine je tudi sama po sebi pretirana (sklicuje se na zadeve II Cp 701/2015, I Cp 1722/2017 in II Cp 1666/2014). Predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe.

3. Tožnik je na pritožbo pravočasno odgovoril in predlaga njeno zavrnitev.

4. Pritožba je delno utemeljena.

5. Zamudna sodba temelji na absolutni domnevi, da toženec s svojo pasivnostjo priznava tožnikove dejanske navedbe, na katerih ta gradi tožbeni zahtevek. Sodišče zato v takem postopku ne izvaja dokazov in ne preizkuša resničnosti tožnikovih dejanskih navedb, temveč le presoja, ali med navedbami in predloženimi dokazi ni nasprotja. V zamudni sodbi sodišče (prve stopnje) najprej preveri, ali je tožba tožencu pravilno vročena v odgovor (1. točka prvega odstavka 318. člena ZPP) in ali gre za zahtevek, s katerim stranke lahko razpolagajo (2. točka prvega odstavka 318. člena ZPP). Če sta oba odgovora pozitivna, sodišče nadalje iz tožbenih navedb izlušči dejstva, ki jih kratko (v alinejah ali strnjeno) povzame, nato pa preveri dvoje: prvič, ali utemeljenost zahtevka (delno ali v celoti) izhaja iz teh dejstev (3. točka prvega odstavka 318. člena ZPP),¹ in drugič, ali ta dejstva morebiti nasprotujejo dokazom, ki jih je tožbi priložil tožnik sam, ali splošno znanim dejstvom (4. točka prvega odstavka 318. člena ZPP).

6. Sodišče prve stopnje je to presojo opravilo in zaključilo, da so za izdajo zamudne sodbe izpolnjeni vsi zakonsko predpisani pogoji. Pritožbeno sodišče s tem zaključkom sodišča prve stopnje soglaša, v zvezi s posameznimi nasprotnimi pritožbenimi navedbami pa odgovarja, kot sledi.

¹ Če utemeljenost zahtevka iz dejstev ne izhaja, pa je nesklepčnost odpravljiva, sodišče tožnika pozove k odpravi nesklepčnosti (drugi odstavek 337. člena ZPP), sicer pa tožbeni zahtevek brez nadaljnega zavrne (tretji odstavek 337. člena ZPP).

O pravilni vročitvi tožbe v odgovor

7. Tožena stranka ima, kot sledi iz pritožbenih, pa tudi njenih siceršnjih navedb v spisu, naslov registriran na Parmovi ulici 41,² dejansko pa posluje na Hacquetovi 1 a.³
8. ZPP v tretjem odstavku 139. člena določa, da se subjektu vpisa v sodni register, samostojnemu podjetniku posamezniku ali pravni osebi, ki se vpisuje v register, vroča na naslovu, ki je vpisan v register, zato ni pravno odločilno, ali je imela tožena stranka s Pošto Slovenije dogovorjeno preusmeritev pošiljk s Parmove na Hacquetovo ali ne, saj morebiten dogovor, čeprav je dejansko sklenjen in izvrševan, ne vpliva na vročanje sodnih pošiljk. To jasno določa tudi Zakon o poštnih storitvah v drugem odstavku 42. člena.
9. Pritožbeno sklicevanje na zadevo ESČP Aždajić proti Sloveniji ni utemeljeno, ker se nanaša na vročanje fizični in ne pravni osebi. Od pravne osebe se pričakuje še večja skrbnost, kot od fizične osebe. Če se je tožena stranka zanašala na preusmeritev sodnih pošiljk (odnos med njo in pošto je poslovne narave ter ne more vplivati na zakonsko obveznost tožene stranke, da pošto prevzema na naslovu, na katerem je registrirala svoj sedež), ni bila dovolj skrbna ter bi morala preverjati pošto na naslovu, navedenem v sodnem registru, saj je glede na prej citirano določbo tretjega odstavka 139. člena ZPP mogla in morala pričakovati, da ji bo sodišče pošiljke vročalo tja.
10. Tožbe, ki jo je sodišče prve stopnje vročalo na naslov sedeža, tožena stranka tako ni prejela po lastni krivdi, zato se ne more sklicevati na to, da ji je bila s fikcijo vročitve odvzeta pravica do izjave. Prav tako ji ni bila kršena ustavna pravica do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave niti pravica do poštenega sojenja iz prvega odstavka 6. člena EKČP.
11. Na podlagi obrazloženega pritožbeno sodišče pritrjuje sodišču prve stopnje, da je bilo vročanje na naslov, na katerem je tožena stranka registrirala sedež, pravilno.

2 Gospodarska družba lahko začne opravljati dejavnost šele, ko je vpisana v register (šesti odstavek 6. člena Zakona o gospodarskih družbah - ZGD-1). Sedež družbe je kraj, ki je kot sedež družbe vpisan v register (29. člen ZGD-1). Za sedež je mogoče določiti kraj, kjer družba opravlja dejavnost ali kraj, kjer se v glavnem vodijo njeni posli. ali kraj, kjer deluje poslovodstvo družbe (30. člen ZGD-1).

3 Če je tožena stranka dejansko začela posle opravljati na drugem naslov, tj. izven sedeža, bi morala v sodnem registru spremeniti sedež družbe. Ker ni tako ravnala, je bila dolžna preverjati pošto na naslovu, ki je kot sedež naveden v sodnem registru. Vse to je višje sodišče toženi stranki pojasnilo že v sklepu II Cp 1894/2018 z 21. 11. 2018.

O preostalih pogojih za izdajo zamudne sodbe in materialnem pravu

12. Pritožnica trdi, da tožbene navedbe nasprotujejo tožbi priloženim dokazom, in sicer v treh segmentih, prek tega pa delno (čeprav tega v tem delu pritožbe ne zapiše izrecno) graja tudi uporabo materialnega prava.
13. Pritožbeno razumevanje svobode izražanja je izkrivljeno. Nedvomno velik pomen novinarskega dela in vloge novinarjev v družbi še ne pomenita, da svoboda izražanja novinarja ni z ničimer omejena. V skladu s tretjim odstavkom 15. člena Ustave so človekove pravice in temeljne svoboščine omejene z enakovrednimi pravicami oziroma svoboščinami drugih ljudi. To velja tudi za pravico do svobode izražanja. Ta najpogosteje prihaja v kolizijo prav s pravicami na področju varstva osebnostnih pravic in zasebnosti (35. člen Ustave), med katere spada tudi (tožnikova) pravica do varstva časti in dobrega imena. Novinarji morajo biti pri izvrševanju pravice do obveščnosti ljudi, v zvezi s katero delujejo kot predstavniki javnosti, posebej odgovorni in skrbeti za resničnost informacij, za njihovo jasnost in nedvoumnost, čeprav opravljajo novinarsko delo na področju javnih zadev ali v zadevah, pri katerih je interes javnosti velik. Ob presojanju o tovrstnih zahtevkih, kakršen je tožnikov, je zato treba opraviti tehtanje kolidirajočih si ustavnopravnih pravic.⁴
14. Tožnik je kot oče (v času izdaje članka še potencialne) prve dame Združenih držav Amerike nedvomno oseba, ki je zanimiva za (zaradi porekla za slovensko, v času volitev za predsednika te države pa še posebej tudi za širšo, mednarodno) javnost. Tast kandidata za predsednika najvplivnejše države na svetu je z odločitvijo zeta, da kandidira, postal relativno javna oseba; za te osebe je značilno, da so javno izpostavljene, čeprav se javnosti praviloma niso izpostavile same oziroma se javnosti niso izpostavile zavestno in voljno.⁵ Pravna teorija in sodna praksa sta enotni, da imajo javne osebe manjše polje pričakovane zasebnosti, in sicer v obratnem sorazmerju: bolj ko so javne, bolj se ožijo njihove pravice s področja varovane zasebnosti. Tožena stranka je torej o tožniku lahko pisala, pri čemer se je sodna praksa že izrekla, da za pisanje o kazenskem postopku/kazenski obsodbi lahko obstaja upravičen interes javnosti. Vprašanje pa je, ali je tožena stranka pri tem prestopila dopustne meje in poročala na način, ki ni skladen z njenimi odgovornostmi in dolžnostmi.

⁴ Merila za razreševanje kolizije je Vrhovno sodišče RS naštel v zadevi II Ips 120/2017.

⁵ Podrobneje v glej Žel, T., Absolutne in relativne javne osebe, diplomsko delo, Univerza v Mariboru, Fakulteta za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, Maribor, 2012.

15. Ne drži, da v tožbi piše, da si je novinar sporne podatke o tožniku izmislil. Piše, da gre za očitke preverljivih dejstev, ki jih tožena stranka namenoma ali iz malomarnosti pred objavo ni preverila v zadostni meri, pa je o njih vseeno pisala, ter da je to nedopusten način. Tovrstno tožbeno pisanje ne predstavlja nasprotja s tožbi priloženimi dokazi. Drugo vprašanje (ki sodi v polje pravilne uporabe materialnega prava) pa je, ali je bil novinar tožene stranke pri črpanju podatkov in uporabi virov zanje dovolj skrben.⁶
16. Novinar je podatke pridobil s portala udba.net, črpal pa je tudi iz intervjuja z Anico Dernač v oddaji Univision iz Miami na Floridi, kar vse izhaja iz članka, a to še ne pomeni, da je zadostil potrebni skrbnosti. Ni namreč mogoče spregledati, da je novinar poizvedbe (katerih rezultat bi bodisi ovrigel bodisi potrdil že pridobljene podatke) opravil tudi pri Arhivu RS, ki je dostop zaradi varstva osebnih podatkov zavrnil. Toda tožena stranka je kljub temu, torej kljub ne preveritvi resničnosti prvo pridobljenih podatkov, objavila članek, v katerem je zapisala, da je bil tožnik v zaporu, da je bil obsojen za kaznivi dejanji utaje davkov in nedovoljene trgovine ter da je bil izbrisan iz kazenske evidence. Gre za hude očitke in, če niso resnični, predstavljajo grob poseg v posameznikovo čast in dobro ime, kar terja še večno skrbnost novinarja pri preverjanju njihove verodostojnosti, preden jih obelodani javnosti. Resničnost prvotno pridobljenih dejstev bi novinar lahko preveril (ali vsaj poskusil preveriti) še na kak drug način, kot je pravilno opozorilo že sodišče prve stopnje (pritožbena navedba, da podatkov od sodišča zaradi pomanjkanja pravnega interesa ne bi dobil, je neizkazana). Novinar je torej imel na voljo tudi druge možnosti, a jih ni niti poskusil izkoristiti. Zahteva, da bi to moral storiti, ni pretirana, zato se pritožnica neutemeljeno sklicuje na odločbo Ustavnega sodišča RS Up-409/15. Zanesljivost podatkov, pridobljenih s portala udba.net, ni bila tolikšna, kot ji jo pripisuje pritožnica (tj. da bi novinarja odvezovala nadaljnjega preverjanja pristnosti informacij): v zadevi II Cp 1666/2014 je višje sodišče zavzelo stališče, da evidenca ni verodostojna, v zadevi I Cp 2590/2017 pa od tega stališča ni odstopilo; pritožnica tu spregleda, da je pisalo o CAE evidenci, ki jo hrani Arhiv (in ne o tej, ki je na spletu in o kateri govori II Cp 1666/2014) in je izrecno poudarilo, da se ocena pristnosti te evidence (oblikovana na podlagi zaslišanj) nanaša izključno na tisto pravdo.⁷ Višje sodišče na podlagi povedanega zaključuje, da novinar pri preverjanju resničnosti objavljenih podatkov ni bil dovolj skrben.⁷

6 Do potrebne skrbnosti se je sodišče prve stopnje opredelilo na 7 in 8. strani izpodbijane sodbe in zadostilo vsem zahtevam, ki jih je Ustavno sodišče RS zapisalo v odločbi Up-409/15 z dne 5. 3. 2018.

7 Glede potrebne skrbnosti novinarja primerjaj dejansko stanje v zadevi VSL I Cp 314/2016.

17. Pritožbeno sklicevanje, češ da novinarju ni mogoče očitati nezadostne skrbnosti, če je na temelju prejetih informacij sklepal, da so verodostojne, nasprotuje samo sebi: zakaj pa je novinar potem opravljal poizvedbe pri Arhivu RS, če je že na podlagi prejetih informacij sklepal, da so verodostojne? Očitno je vanje tudi sam dvomil ter se zavedal, da viri, na podlagi katerih je pridobil informacije, niso zanesljivi. To je od njega terjalo še večjo skrbnost; neuspešno poizvedovanje pri Arhivu RS do tedaj prejetih informacij pač ni napravilo bolj verodostojnih. Ker je novinar očitno tudi sam dvomil o zanesljivosti virov in zanesljivosti prejetih informacij, tožena stranka sedaj (pritožbeno) sodišče težko prepriča, da je imel utemeljen razlog, da je verjel v njihovo resničnost.
18. Neutemeljen je tudi nadaljnji očitek o nasprotju med tožbenimi trditvami in tožbi priloženimi dokazi. Pritožnica tožbeni zapis, da je Arhiv RS „to potrdil“ razume napačno (list. št. 2, str. 3 tožbe) in ga iztrga iz konteksta tožbe. Pred tem je tožnik namreč zatrnil, *da ni bil nikoli obsojen, da ni storil kaznivih dejanj utaje davkov ter nedovoljene trgovine, da ni bil izbrisan iz kazenske evidence, ker zoper njega nikoli ni bilo obsodbe, in da nikoli ni bil v zaporu*, za kar vse je toženi stranki očital poseg v čast in dobro ime. Za spornim zapisom je tožnik obširno povzel odgovor Arhiva RS, iz katerega izhaja, da Arhiv RS dejansko hrani arhivsko gradivo s podatki, ki so identični objavljenim o tožniku (čeprav ga tožena stranka ni pridobila pri arhivu, ampak s spletne strani *udba.net*), vendar *Arhiv RS ni prevzel šifrantov, historiatov, pravnih podlag, navodil za vodenje evidence, torej dokumentov, ki bi pojasnjevali način vpisovanja in vodenja evidence oziroma podroben pomen konkretnih zapisov v njej, zato: lahko Arhiv RS pri nekaterih podatkih pojasnjuje njihov pomen le z večjo ali manjšo verjetnostjo; Arhiv RS ne ve, v kakšnih primerih je bil vnesen podatek o vpisu v kazensko evidenco, prav tako ne more pojasniti zapisa „brisan“; Arhiv RS prav tako ne more dati odgovorov na vprašanja, kaj pomenijo zapisi o tožniku*. Iz povzete vsebine jasno sledi, da Arhiv RS *ni* potrdil očitkov tožene stranke o tožniku, s tem pa *je* (po nasprotnem razlogovanju) potrdil tožnikove uvodne in zgoraj povzete tožbene navedbe. Tako in nič drugače je mogoče razumeti tožbeni zapis; vsebina dopisa Arhiva RS, ki je v tožbi povzet, namreč jasno kaže, da Arhiv RS *ni* potrdil ne ovrgele informacij o tožniku, s tem pa so *potrjene* tožbene navedbe, da tožena stranka za pisanje o tožniku ni imela zanesljivih informacij/zanesljivih virov. Med zatrjevanim dejstvom in tožbi priloženimi dokazi torej tudi v tem delu ni nasprotja.

19. Pritožnica ima prav, da se kazenski postopek uvede s preiskavo ter da je zato zapis sodišča prve stopnje, da tožnik nikoli ni bil v kazenskem postopku, netočen. Vendar ob tem spregleda, da tožnik sploh ni trdil, da bi bila neresnična ta trditev (torej, da ni bil v kazenskem postopku – primerjaj 3. stran tožbe oziroma v prejšnji točki te obrazložitve povzete tožbene trditve) in v zvezi s tem tožbenega zahtevka tudi ni uveljavljal. Neroden (in v nasprotju s tožbenimi navedbami oblikovan) zapis prvostopenjskega sodišča v tem delu zato prav tako ne predstavlja ovire za izdajo zamudne sodbe ter ne vpliva na njeno siceršnjo pravilnost.
20. Pritožbeno sodišče na podlagi obrazloženega soglaša z materialnopravnim zaključkom sodišča prve stopnje, da je bilo ravnanje tožene stranke protipravno, pri tem pa je ravnala najmanj malomarno, zato tožniku odgovarja za povzročeno škodo (131. člen OZ).
21. Ob tem višje sodišče pripominja (čeprav se s tem ne ukvarja nobena od pravnih strank niti sodišče prve stopnje), da je kazensko pravo koncipirano tako, da sčasoma pride tudi do družbene rehabilitacije obsojencev. Del tega koncepta sta tudi izbris kazenske obsodbe in pravica do pozabe. Zato bi morala tožena stranka imeti še posebne razloge, da bi v letu 2016 (kar je skoraj 40 let kasneje) lahko pisala o kazenskem postopku iz leta 1978 oziroma 1979, sicer bi bili pravici do rehabilitacije in pozabe povsem izvotljeni.

O sankcijah in o višini odškodnine

22. Pritožbeno sodišče nima nikakršnih pomislekov v pravilnost odločitve sodišča prve stopnje, da mora tožena stranka objaviti prvostopenjsko sodbo (v delu, kot izhaja iz izreka sodbe sodišča prve stopnje), ob tem objaviti opravičilo ter tožniku plačati tudi primerno denarno odškodnino. Golo dejstvo, da je izrečenih več sankcij, samo po sebi ne more imeti zastraševalnega učinka. Oškodovanec ima namreč pravico, da uveljavlja več raznolikih zahtevkov (177. - 179. člen OZ). Na odločitev pravnega sodišča tudi ne more in ne sme vplivati dejstvo, da je v teku kazenski postopek; civilna odgovornost je namreč širša in (lahko) obstoji, čeprav kazenska odgovornost ni/ne bo ugotovljena.
23. Utemeljeno pa tožena stranka opozarja, da je sodišče prve stopnje prisodilo previsoko denarno odškodnino (8.300 EUR oziroma 8 povprečnih plač). Prvostopenjsko sodišče se je sicer oprlo na odločbe VSL I Cp 3129/2016, I

Cp 2262/2011⁸ in I Cp 3072/2011, a te po oceni pritožbenega sodišča s tu obravnavano zadevo niso primerljive, saj gre za drugačne dejanske stanove. Iz obsega škode, ki ga je sodišče prve stopnje povzelo v 12. točki obrazložitve izpodbijane sodbe in na katerega je višje sodišče v tej zadevi zaradi specifičnosti (izdana zamudna sodba) vezano, po oceni pritožbenega sodišča zadošča denarna odškodnina v višini 5.000 EUR.⁹ Ta znesek je primerljiv z zneski, ki so jih sodišča prisodila oškodovancem v podobnih primerih, medtem ko se primeri, na katere se sklicuje pritožnica (VSL II Cp 701/2015, I Cp 1722/2017 in II Cp 1666/2014), prav tako razlikujejo od tu obravnavanega, in sicer zaradi manjšega ugotovljenega obsega škode (prizadetosti oškodovanca in posledic).

24. Na podlagi obrazloženega je višje sodišče v skladu s peto alinejo 358. člena ZPP pritožbi delno ugodilo, izpodbijano sodbo glede višine odškodnine ustrezno znižalo (na 5.000 EUR), v preostalem pa je pritožbo zavrnilo in je sodbo sodišča prve stopnje v nespremenjenem, a izpodbijanem delu potrdilo (353. člen ZPP).
25. Tožena stranka s pritožbo v pretežnem delu ni uspela, zato sama krije svoje stroške pritožbenega postopka (prvi odstavek 165. v zvezi z drugim oziroma tretjim odstavkom 154. člena ZPP). Tožnikov odgovor na pritožbo po oceni pritožbenega sodišča ni pripomogel k odločitvi pritožbenega sodišča, zato ta strošek za pravdo ni bil potreben (155. člen ZPP).

Ljubljana, 13. novembra 2019

Predsednica senata:

Polona Marjetič Zemljič l.r.

Podpis pristojne
sodni pristojni:

⁸ Ta zadeva se (z opravično številko, ko jo je navedlo sodišče prve stopnje) sploh ne nanaša na odškodnino zaradi posega v čast in dobro ime. Očitno je prišlo do pravopisne napake in je prava številka I Cp 2261/2011, ki jo v odgovoru na pritožbo izpostavlja tudi tožnik.

⁹ V zadevi II Cp 2427/2018 je bila sicer prisojena odškodnina 7.000 EUR, vendar je šlo za ponavljajoče članke, v obravnavanem primeru pa je bil članek en sam. Za ponavljajoče članke je šlo tudi v zadevi I Cp 2261/2011.